

**До Вищого спеціалізованого суду України з розгляду
цивільних і кримінальних справ**

Скаржник (касатор):
позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Особи, які беруть участь у справі:
Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

**Відповідач: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755)**
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,

Третя особа: Київська міська державна адміністрація,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,

Третя особа: Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс»,
(код ЄДРПОУ 05756837)
пров. І. Мар'яненка, 7, м. Київ, 01021,
засіб зв'язку –тел. 2885025,

**на рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19 листопада 2010 р.,
ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 17 лютого 2011 р.**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Рішенням Дніпровського райсуду м. Києва від 19.11.2010 р., залишеним без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 17.02.2011 р. **мої персональні дані (інформацію про особу) у базах даних відповідача і його рахунках поійменовано «виробничою» інформацією** і з цієї підстави у захисті немайнового права відмовлено, що узаконило втручання відповідача в моє особисте життя.

З такими висновками не можу погодитися, оскільки суди не змогли визначитися з характером спірних правовідносин і нормами матеріального права, якими вони мають регулюватися. Оскаржувані рішення не можуть залишатися у силі, як такі, що прийняті з неправильним застосуванням норм матеріального права, їх неправильним тлумаченням, а також з порушеннями норм процесуального права, які призвели до порушення порядку дослідження доказів і унеможливлення встановлення фактичних обставин справи.

Неправильне застосування і тлумачення норм матеріального права.

Ст. 24 ЖК УРСР «Житлово-експлуатаційні організації» взагалі не підлягає правозастосуванню до моїх відносин з відповідачем: відповідно до Статуту (а. с. 86-91) відповідач КП ГІОЦ не є житлово-експлуатаційною організацією. Ніяких договірних відносин у мене з відповідачем КП ГІОЦ не було, немає і бути не може.

Третя особа КМДА, приймаючи розпорядження № 80 від 27.01.1997 р. і № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» діяла як місцевий орган виконавчої влади, оскільки Закон України «Про столицю України - місто-герой Київ» набрав чинності тільки 28.01.1999 р. Відповідно не підлягають правозастосуванню до моїх відносин з відповідачем і третьою особою КМДА положення ст. 7 Закону України «Про житлово-комунальні послуги», які регламентують повноваження органів місцевого самоврядування у цій галузі, а також ст. ст. 19, 20 цього ж Закону, якими визначені учасники цих правовідносин, права та обов'язки споживача житлово-комунальних послуг (це відноситься тільки до мене і балансоутримувача будинку КП «Липкижитлосервіс»). Відповідно до ст. 19 цього ж Закону між мною і КП ГІОЦ не може бути ніяких правовідносин, оскільки відповідач не може бути їх учасником.

Позов мною заявлявся на підставі ст. 23 Закону України «Про інформацію» з її тлумаченням рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30.10.1997 р. (по справі Устименка), а також виходячи з положень ст. 32 Конституції, яка є нормою прямої дії. В порушення зазначених норм матеріального права **інформація про мою особу (прізвище, адреса, особовий рахунок, кількість проживаючих, майновий стан у вигляді площі квартири і неіснуючого «боргу»), що відтворюється на рахунках відповідача КП ГІОЦ і яка роздрукована і поширена з його баз даних, судами обох інстанцій пойменована «виробничою».** Такого виду інформації, як «виробнича» статтю 18 вказаного Закону не встановлено взагалі. Суд першої інстанції, відмовляючи мені у позові посилається на ст. 30 Закону України «Про інформацію», а суд апеляційної інстанції вказує, що «виробнича» інформація не відноситься до конфіденційної, тоді як сама стаття, неправильно застосована судами має назву «Інформація з обмеженим доступом», яка у свою чергу поділяється на таємну і конфіденційну. У цій частині неправильно застосовану судами норму матеріального права крім цього було і неправильно витлумачено.

Судом апеляційної інстанції також неправильно витлумачено ст. 14 Закону України «Про інформацію» і до поширення інформації не віднесено її реалізацію відповідачем КП ГІОЦ третій особі КП «Липкижитлосервіс» на виконання «інформаційно-обчислювальної функції», за що перший за договором утримує 0,5% від суми отриманих грошей, 11 копійок за кожну квитанцію, а також суми за невідомим додатком (а. с. 45).

Посилання на те, що режим використання у господарській діяльності так званої «виробничої» інформації з моїми персональними даними (інформації про мою особу) встановлює КП «Липкижитлосервіс» є грубим порушенням ст. 23 Закону «Про інформацію» і ч. 1 ст. 302 ЦК України, які судами взагалі не були застосовані.

Господарські відносини між відповідачем КП ГІОЦ і третьою особою КП «Липкижитлосервіс» (договори № 2428, № 294 – а. с. 45, 47), якими обмежені мої цивільні немайнові права є нікчемними; акти місцевого органу державної виконавчої влади (розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р.) – такими, що не можуть обмежувати можливість мати це права (ст. ст. 27, 228 ЦК України), проте ці норми матеріального права також не були застосовані судами.

Прийняття коштів з боку відповідача КП ГІОЦ на свій транзитний рахунок суд обґрунтовує листами Держфінпослуг і НБУ, з посиланням на положення ст. ст. 295-305 ГК України, ст. ст. 1000-1010 ЦК України, які взагалі не підлягають застосуванню до правовідносин у сфері житлово-комунальних послуг між споживачем і виконавцем послуг, що регулюються спеціальним Законом України «Про житлово-комунальні послуги». Окрім неіснуючого договору між мною і КП ГІОЦ, де відповідач нібито визначений «єдиним розрахунковим центром», останній вчинює дії у сфері житлово-комунальних послуг від власного імені, а не від імені третьої особи КП «Липкижитлосервіс». Такі дії відповідача КП

ГІОЦ є безпідставним фінансовим посередництвом (ч. 3 ст. 333 ГК), фінансовими послугами (ст. 1 Закону України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні»; пункт 5 ч. 1 ст. 1 та ст. 4 Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг»), що здійснюються у відсутність ліцензій Нацбанку і Держфінпослуг (це підтверджено листом останнього від 14.02.2011 р.). Встановленого НБУ режиму розподільчого рахунку № 2603 КП ГІОЦ також не дотримується, оскільки утримує з нього кошти споживачів у розмірі 0,5% на свій поточний рахунок. Ці документально підтверджені факти не дають підстави для висновку про відсутність доказів порушення моїх прав і відмови у позові.

Порушення норм процесуального права.

Відповідно до ст. ст. 213, 214 ЦПК України рішення повинно бути законним і обґрунтованим та стосуватися, зокрема, питань: чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, та якими доказами вони підтверджуються; які правовідносини сторін впливають із встановлених обставин; яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин тощо.

В порушення вказаних процесуальних норм і наданих мною доказів суди прийшли до висновку, що рахунки відповідача КП ГІОЦ (код ЄДРПОУ 04013755) з моїми персональними даними є нібито рахунками самого КП «Липкижитлосервіс» (код ЄДРПОУ 05756837), який останній нібито і розповсюджує. Належність розподільчого рахунку 2603000018106 відповідачу КП ГІОЦ підтверджено листом третьої особи КП «Липкижитлосервіс» (а. с. 185). У останньої є власний рахунок, на який мою сплачуються кошти (а. с. 52-53). Процес «надання» рахунків КП ГІОЦ мною зафіксований на фотографіях (а. с. 29-29-а), що є поширенням інформації з боку відповідача КП ГІОЦ, а не виставленням мені рахунків третьою особою (оскільки це не її рахунки). Остання хоча і підтвердила факт «надання» рахунків, але жодні докази цього у матеріалах справи відсутні.

Договори між відповідачем КП ГІОЦ і третьою особою КП «Липкижитлосервіс» укладалися на підставі розпоряджень третьої особи КМДА № 80 від 27.01.1997 р. і № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», які не були опубліковані, не зареєстровані територіальним органом юстиції, а отже є нечинними (ст. 57 Конституції) і такими, що не мають юридичної сили (ст. 21 Закону України «Про інформацію»). Відтак, в порушення ч. 2 ст. 8 ЦПК України суди обох інстанцій застосували і поклали в основу своїх рішень нечинні і такі що не мають юридичної сили нормативно-правові акти. Суд апеляційної інстанції, в порушення ч. 3 ст. 61 ЦПК України послався на судові рішення, де вирішується публічно-правовий спір між мною і КМДА, яке не набрало законної сили (судом також наведені неіснуючі реквізити рішення).

Господарські договори, укладені між відповідачем КП ГІОЦ і третьою собою КП «Липкижитлосервіс» для мене не породжують жодних обов'язків (ст. 511 ЦК України); при цьому судом в порушення ч. 3 ст. 61 ЦПК України було проігноровано рішення Солом'янського райсуду м. Києва по справі № 2-91-1/06 від 21.02.2006 р., яким встановлено, що рахунки на користь КП ГІОЦ є недійсними і такими, що не підлягають оплаті, оскільки КП ГІОЦ не є виконавцем послуг для населення, а тому не може бути кредитором у борговому зобов'язанні (статті 512, 516, 517 ЦК України).

Суд першої інстанції не вирішив мого клопотання про витребування звіту Контрольно-ревізійного управління у м. Києві (а. с. 43), а суд апеляційної інстанції відмовився це зробити з підстави того, що це нібито не має значення для вирішення спору. Вказаним звітом встановлено передачу з боку відповідача КП ГІОЦ до статуту АТ «Українська сервісна карта» комунального майна, а саме: двох програмно-технічних комплексів та програмної компоненти «Доступ до бази даних комунальних платежів», про

що повідомляли ЗМІ (а. с. 16-17). В цій частині судами було унеможливлено встановлення фактичних обставин справи: наявності баз даних з персональними даними громадян у відповідача КП ГІОЦ (одержання, зберігання інформації) з подальшою передачею доступу до цих баз даних стороннім особам (поширення, використання інформації), їх подальшому вільному обігу в мережі Інтернет тощо (а. с. 30-31), що відповідно до ч. 2 ст. 338 ЦПК є підставою для направлення справи на новий розгляд.

В порушення ст. 215 ЦПК України мотивувальна частина рішення суду першої інстанції не містить мотивів, з яких суд вважає відсутніми докази існування у відповідача КП ГІОЦ бази даних з персональними даними громадян (одержання, зберігання інформації) на виконання НПА третьої особи: пункту 5.2. РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., пункту 2.2. РКМДА № 80 від 27.01.1997 р., якими було передбачено передачу таких баз відповідачу від житлово-комунальних організацій; а також ведення таких баз згідно пункту 3 РКМДА № 1029 від 25.07.2008 р. В порушення порядку дослідження доказів, встановивши, що рахунки з «виробничою» інформацією друкуються саме відповідачем КП ГІОЦ суди обох інстанцій не дослідили положення вказаних НПА щодо створення на їх підставі баз даних квартиронаймачів і відсутності при цьому їх державної реєстрації.

Вважаю, що розгляд справи в апеляційній інстанції відбувся за участі неповажного судді, оскільки мною 21.01.2011 р. головуючій судді Поливач Л. Д. було заявлено відвід відразу з двох підстав: кричуще грубих порушень норм процесуального права в провадженні № 22-6588/10 з ухвалою від 21.06.2010 р. (за моєю скаргою Верховним Судом України ухвалою від 01.11.2010 р. відкрито касаційне провадження № 6-43641ск10), а також застосування ухвалою від 23.07.2009 р. у провадженні № 22-5656/09, як і у цій справі, в якості норми матеріального права нечинного розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р. з обґрунтуванням рішення скасованими судом розпорядженнями КМДА №№ 640, 641, 642 від 30.05.2007 р., на що вказувалося стороною справи. В порушення п. 4 ч. 1 ст. 20 ЦПК України відвід було відхилено, як нібито такої підстави для відводу не існує.

Судові розгляди в обох інстанціях відбулися по сценарію спростування будь-яких доводів з мого боку з одночасною підгонкою «доказів» відповідача КП ГІОЦ під норми матеріального права, які не підлягають застосуванню до правовідносин сторін.

Вважаю, що заангажованими судами обох інстанцій при розгляді справи не виконано завдання цивільного судочинства. Мої безумовні права, встановлені ст. 32 Конституції, ст. 23 Закону України «Про інформацію» жодним чином не захищені і не поновлені, а тому оскаржувані рішення не можуть залишатися у законній силі.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 1, 4, 8, 13, 324, 335, 338 ЦПК України,

ПРОШУ:

оскаржувані рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19 листопада 2010 р. з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 17 лютого 2011 р. скасувати, направивши справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Додатки: *лист Держфінпослуг, рахунки КП ГІОЦ з персональними даними; копії оскаржуваних судових рішень від 19.11.2010 р., 17.02.2011 р., копії касаційної скарги з додатками (3 прим. для сторін), квитанції сплати держмита, судових витрат на ІТЗ (для суду).*

07 березня 2011 р.

/Касатор Олійник Д. В./